

[Svend Erik Hovmand]

op til de krav, samfundet med rette kan stille til en økonomisk forsvarlig forvaltning og til overholdelse af gældende regler.

Hertil kommer, at kommissionsdomstolens meget grundige beretning på en række punkter rokker ved den tillid, som vi folketingsmedlemmer må have til, at vi får de nødvendige og de korrekte oplysninger.

Jeg vil gerne understrege, at når vi fra venstres side hele tiden har lagt vægt på, at alle disse forhold blev grundigt behandlet og blev offentliggjort, som det er sket med kommissionsdomstolens beretning, skyldes det først og fremmest ønsket om gennem eksemplets betydning at hindre gentagelser. Uanset om der kan gøres ansvar gældende eller ej – og det skal jeg om lidt vende tilbage til – har det meget stor betydning for udviklingen af den offentlige forvaltning og administration, at man konfronteres med åbenbare fejl og mangler. Alene den omstændighed, at en sådan sag rejses, skærper selvsagt agtpågivenheden i alle led. Når man hertil konstaterer åbenbare fejl og urigtigheder, er det en selvfølge, at man også drager de nødvendige konsekvenser men henblik på at forhindre gentagelser, hvilket jo også – heldigvis da – er sket på flere områder.

Jeg vil godt nævne nogle eksempler.

Rigsrevisionen har nu gennemført ændrede retningslinjer for gennemgang af tillægsbevillingsloven, finansudvalget, som fik en mangelfuld underretning, etablerede allerede for et par år siden et nyt kontrolsystem af tillægsbevillingslovens enkeltposter, og der er jo også sket et og andet i post- og telegrafvæsenet, efter at det er blevet afsløret, hvordan det i virkeligheden foregik. Bl.a. er der sket en opstramning af PO 75, hvilket også har givet nogle positive resultater som fremhævet bl.a. i trafikministerens indlæg her for et øjeblik siden.

Sidst – men måske ikke mindst vigtigt, når vi taler om konsekvensforbedringer – er der gennemført en budgetreform, der med sit nettobudgetteringsprincip og sit totalrammepincip og uddelegering af ansvar hindrer mange af de fejlmuligheder, som vi har været vidne til i denne sag.

Det næsten 3 år lange kommissionsarbejde, som har kostet en betydelig indsats fra kommissionens medlemmer, har altså haft en forebyggende effekt. Den grundige belysning af årsagerne til, at det gik, som det gik, har

allerede været og vil også i fremtiden være et værdifuldt bidrag til forbedringer i forvaltning og administration.

Hermed har vi fra venstres side fået opfyldt et af de væsentligste ønsker, som vi gav udtryk for, da vi i sin tid argumenterede for nedsættelse af kommissionsdomstolen vedrørende P & T.

Siden det daværende finansudvalg i begyndelsen af 1981 konstaterede, at P & T dels havde glemt en post på 72 mill. kr., dels havde overskredet sine bevillinger med næsten 300 mill. kr., har vi anset det for helt afgørende, at denne sag blev undersøgt helt til bunds. Ingen kan leve med sådanne tilstande. Derfor er vi glade ved, at der i dag foreligger en så grundigt gennemarbejdet rapport, som tilfældet er.

Om kommissionsdomstolens beretning så ud over de administrative og forvaltningsmæssige konsekvenser skal have andre følger-virkninger, er det næste spørgsmål.

Jeg vil for det første om dette spørgsmål sige, at jeg naturligvis ikke skal gøre mig kloge end kommissionsdomstolen, der med sin store økonomiske og ikke mindst juridiske ekspertise og med en højesteretsdommer i formandssædet meget klart fastslår i sine afsluttende bemærkninger på side 951, at der ikke er grundlag for at søge et retligt ansvar gennemført over for tjenestemænd, ligesom domstolen heller ikke har kunnet påvise tilfælde, hvor en minister har kunnet kritiseres for at have handlet anderledes, end han burde, på det grundlag, der blev forelagt ham.

Må jeg for det andet sige: selv om jeg hverken er jurist eller ekspert, har jeg som politiker – og det har vi alle sammen – en forpligtelse til at vurdere sagen ud fra et mere politisk synspunkt, og jeg vil gerne pege på to forhold vedrørende ministeransvarlighedsloven, som også justitsministeren har været inde på, to forhold, som jeg synes der er grund til at pege på, ikke mindst på baggrund af den debat, der har været ført om, hvornår efter sin tiltræden en minister er ansvarlig.

Jeg kan tilslutte mig justitsministerens bemærkninger om den sag. Jeg hæftede mig især ved to forhold. For det første synes jeg ikke, der bør være nogen som helst tvivl om, at en minister påtager sig sit ansvar efter ministeransvarlighedsloven i selv samme øjeblik, han eller hun sætter sig i stolen. For det